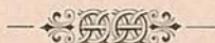

ще ти посвиримъ. щото и ти ще се почудишъ.

Като казалъ тия думи, старецътъ извадилъ отъ джеба си една малка свирка — сѫщо като оная, що подариха на чича Пенча, голѣмиятъ сега богаташъ, и свирналъ тъй силно, че стаята къннала. Въ сѫщата минута всичко пропаднало: и маси, и столове, и кѫща и гости, и всичко. Чично Пенчо, съдранъ и чорлавъ, намѣрилъ се пакъ въ своята грозна колиба между своите бѣдни домашни.

— Добрѣ, че ми остана баримъ тая свирка. Тя ще ми помогне пакъ да се въздигна — казалъ си съдраниятъ чично Пенчо.

Но, дордъ издума, *вълшебната* свирка изчезнала отъ ръцѣтъ му, като вѣтъръ. И чично Пенчо си останалъ пакъ такъвъ, какъвто бѣше понапрѣдъ.

Рѣчица.

Тукъ рѣчица

Сладко тѣтне

На дѣчица

Тихо шепне:

Че уроци

Научете

И тогава

Си речете:

—Дѣца, малки,

Не дрѣмете

Вечѣ игралки

Не дѣржете.

Сега можемъ

Книжки малки

Да си сложимъ,

А игралки

Книжки малки

Си земете,

А игралки

Оставете,

Да си вземемъ —

Всички съ радостъ

Да играемъ

До насита.